

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin MOȘINCAT
 Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Cluj
 Editura Tipo MC, Oradea-2020

Cartea Mea e și a Ta! ISSN 2734-6889 - ISSN-L 2734 - 6889

POEZII PENTRU SÂMBĂȚA SEARA

„Limba noastră veche, românească”

Mircea Dorin Istrate

A NOASTRĂ LIMBĂ VECHĂ, ROMÂNEASCĂ

*Cum sună limba românească, urechii care o ascultă,
 V-ați întrebat măcar odată, așa, din pură întâmplare?
 E lină, dulce și doainită, de toți ce-o simt, ușor vorbită,
 Iar pentru suflete și inimi, alintător-vindecătoare.*

*În ea e mierea bucuriei și întristată amăreală,
 Divinul ce-i într-o iubire și visul 'nălțător spre stele,
 Iertări smerite la greșală, cerute-n rugă, cu sfială,
 Și dorul pus în bobi de lacrimi, din toate simțurile cele.*

*E șoapta mută care spune mai mult de câte sunt de spus,
 Cuvântul iertător greșelii și-nălțătoarea mulțumire,
 Durerea ceea fără margini din bocetul la cela dus
 Și în lungimea unui vers, la toate astea, lecuire.*

*Și-apoi la noi și cucul cântă în dulce graiul românesc
 Iar ciocârliă-n tril se-avântă ne spuie cântul ei divin,
 În limba noastră și izvorul și vânturile îmi șoptesc
 Și-o strună-n cântul ei ne-adună, în jurul unei căni cu vin.*

*A noastră limbă-i limbă veche, lăsată-n rând de la strămoși,
 Vorbită de Adamii noștri în caldul ăstui cuib de lume,
 Voi moștenire-n rând lăsați-o, avere pentru norocoși,
 Ce-n veci de veci să mi-o păstreze, că-i veche taină și minune*

VORBĂ VECHĂ BĂTRÂNEASCĂ

*Mi-e dor de-o vorbă veche, bătrânească
 Ce are-n ea atâtea înțelesuri,
 Rămasă din cea limba strămoșească
 Cu tâlcul ei vrăjit, plin de eresuri.*

*În ceea vorbă-i multă-nțelepciune
 Ce-au adunat-o-n veacuri de gândire
 Strămoșii făcători de fapte bune*

Ce au acum în ceruri izbăvire.

*Nici nu gândim ce-avere ne lăsară
Și ce comoară-n grai e tăinuită,
Că vorba cea bătrână-i floare rară,
Ea înstelând cea limbă ce-i vorbită.*

*Prin ea legăm trecutul de departe
Cu mersul zilei cele-i de acum,
De-o mai vorbim nimic nu ne desparte
De-al nostru început, pe-acesta drum.*

*Bătrâna limbă fie-ne ca moaște-n
Biserica vorbirii românești,
Prin ea oricine-n lume recunoaște
C-aici am fost din timpuri strămoșești.*

*Că VATRA-i vatra noastră din-ceputuri,
Că MOȘUL CEL BĂTRÂN e Dumnezeu,
Că DORUL nostru-i numa-n aste luturi,
Că STRUNGA și RĂBOJUL am doar eu.*

*Că ceia TROACĂ fosta-mi scaldătoarea
Și-n COPÂRȘĂU m-or duce-n ȚINTIRIM,
Că MUMA e atoateștiutoarea
Și-n fața lui IO, eu doar mă-nchin.*

*Țineți la limbă, HASNĂ să vă fie
Când mi-o GRĂIȚI, că bine îmi alegeți,
Că-n rai de-ajungeți, ca să-mi fiți vecie,
Cu ai bătrâni puteți să vă-nțelegeți.*

LIMBA BĂTRÂNEASCĂ

*Mi-e dor de limba bătrânească, cu vorba-i moale, liniștită,
Din vreme veche, strămoșească, pe-aicea încă nepierită,
În spusa ei sunt vremi bătrâne și-atâtea taine încifrate,
Atât adâncă-nțelepciune, șirag de perle adunate.*

*Cuvintele în ea îmi cântă, avându-mi tril de ciocârlie,
Ce-n preasmerenie se umplu de dor arzând și bucurie,
În zisa lor se-nlăcrimează fiorul pus în Mioriță,
Iar în lucrarea cea surpată, jertfelicita nevestiță.*

*Și câte încă vechi zicale ce le-au rostit demult străbunii
Ne fie stup de înțelesuri, avere ce-au purtat-o bunii
Prin viața lor și-apoi mi-au dat-o, ajungă-ntreagă pân' la mine,
Iar eu ți-oi da-o măi nepoate, s-o porți și-n veacul care vine.*

*Cu ea ne-am dus în largul lumii când pus-am stâlpi de noi popoare
Ce s-au întins pe dunga zării lărgind bătrânele hotare,
De-aceea astăzi încă spunem că-n jur-prejur avut-am frați,
Iar încă mult mai pe departe avem pe-acolo veri, cumnați.*

*

*Grăiți-mi limba cea veche, că ea ne leagă de trecut,
Să știm c-aici am stat de-a pururi în cuibul nostru, dinceput,
Și nume-am dat la toate cele în limba veche, bătrânească,
Așa că voi păstrați-o dară, să poată încă, viețuiască.*

*Nu mi-o stâlciți că-i pierde gustul și frumusețea și-nțelesul,
Devine searbădă și goală, își pierde farmecul, eresul,
Ea ne-a ținut uniți prin veacuri pe toți de-un neam și-același grai
Și poate sus, prin cele ceruri e limba vorbitoare-n rai.*

*Eu țin la limba mea străveche, ce-n rând tot neamul mi-a vorbit-o
Și care eu, la fel ca dânșii, mereu în vremuri mi-am iubit-o,
Cu ea mi-am scris prin veac trecutul și viitorul ce-o să vie,
Cu ea cerșim iertări la Domnul, cu ea ne-ngroapă popa-n glie.*

**

*Pe humă pune-oi un pripon, să țin cu brânca nemuritul
Și-n dosul stânii-ntr-un cotlon, răvaș să am cu veșnicitul,
Când nevoit, din cele două, lua-voi doar o crestătură,
Pe lângă mine treacă timpuri, ajungă-n cele de din urmă.*

*Acolo tot pe voi, românii să vă găsească îmbătrâniți,
Ca noi, ce-om fi cei de pe urmă, să fim înveșniciți ca sfinți,
Că l-am slujit pe Preaiubitul de când am fost Adamii humii
Și până-n ceasul de pe urmă, când bate-va sfârșitul lumii.*

HOTIȘORII

*CĂTRĂNIT, nevoie mare, moșu Toader, vechi PÂNDAR,
Care are-n grijă via ce de-acum se îndulcește,
Tot îmi SUDUIE de-o vreme, că nici n-are el habar
Cine-l fură-n ziua mare, de ajuns-a de poveste.*

*A băgat de seamă dânșul, că, așa, mai dup-amiază,
Când te-moaie sfântul soare și tot omul HODINEȘTE,
Cineva ce știe bine că cel loc e fără pază,
VAMĂ ia din dulcea vie, cât cea inimă-i pofteste.*

*Măi să fie, zice moșu, apoi asta e hoție,
Să te fure nuștiu-cine mai ceva ca într-un codru ,
Și se pune pe pândite, către drum, la cap de vie,
Simte el c-aici se intră, că-n alt fel, chiar că nu-i MODRU.*

*Și să vezi Doamne, minune, altă zi altă hoție,
Altă PAGUBP la dânșul, cam de două pălării,
Stă bătrânul, CUMPĂNEȘTE și se-ntreabă: cin'să fie
Hoțul ce mi-l PRĂDUIEȘTE de belșugul dulcui vii?*

*

*Eu îl știu și nu e unul, numai vouă vi-l voi spune,
Sunt copiii, pofticioșii de-ndulcite bunătăți,
Vin în haită, ca HĂRĂII, după ce au fost la prune,
Să se-ndoape și cu struguri, cum făcut-au și-alte dăți.*

*Hoții mici, ușori ca fulgul, ca o vulpe se strecoară,
Stau în umbra unor tufe și nu-i MODRU să mi-i vezi,
Îmi mănâncă doar un strugur, mai de poftă și coboară
Ca să prade-n a lor drumuri și-alte două-trei livezi.*

*Lasă-i moșule de-oparte, că așa-s copiii lumii
Pofticioși și hoți de dulciuri, că și tu la fel ai fost,
Fură doar așa, în joacă, nu fac pagubă nebunii,
Iar de iau nu-și fac păcate, că cei struguri îs, de post.*

HOȚOMANII

*-ȘOHAN nu-ți pupa voi raiu blăstămațâlor HOHERI,
Ce prădaț grădini la oameni pentr-o STRAIȚĂ de cireșă,
Hoți neduși pe la biserici, apoi voi sunteți școleri
Ori tâlhari de drumul mare ce de cinste nu le pasă?*

*Las' c-oi face io BOSCOANE, zâce buna ÎNCÂNITĂ,
Să vă STREPEZASCĂ dințĂ, gura vostă să o strâmbe,
CHIORI să fiț și limba-n gură vă rămâie înlemnită
Și din TĂLCHI și până-n frunte să vă iasă numa BUBE.*

*Eo, cu doi ȚĂNGĂI de școală, SPĂRIOȘI din cale-afară
Stam ascunși pe după șură sub o tufă de bostan,
Ascultând BLĂSTĂMU bunii și-a ei vorbe de ocară
Ce de-ar fi să mi să prindă, tăt BETEJI om hi un an.*

*Și în gândul meu NECITOV, înălțam la cer o rugă
Să mă ierte Născătoarea și la tata să nu-i spună,
Că de află-n sara asta la ciobani mă bagă slugă
Să mă-nvețe omenia, șapte ani și înc-o lună.*

*Iar la Domnu, printre lacrimi, tăt promisui-am de TĂTE,
Doar mă leșe-n sănătate că oi HI de-amu un sfânt,
Buna încă să nu afle și oi face, Doamne, câte
Tăt ni-i da să duc POVARĂ cât mai hi-voi pe pământ.*

*

*După ce s-o dus bătrâna către grădină la vale
SUDUIND pe hăi netrebnici ce o fură-n bătătură,
Am pornit-o ca din pușcă fiecare-n altă cale
Numa nu ne-ajungă vorba-i, ce-o SLOBOADE a ei gură.*

*Sfânt am fost vreo două zâle și cu buna-n miere-lapte
De să minuna bătrâna cât îs, Doamne, de TOMNIT,
Iar de-am VĂST că tātu-i bine, m-am gândit că nu-i departe
Grădina lui popa nostru, cu-n cireșu-mpârguit.*

*

*Cum trecut-au cele zile când furam de la vecine
O STRĂIȚUCĂ de cireșe să-ndulcim al zilei timp,
BLĂSTĂMAT copil, ca alții, făcător de rău și bine
Fost-am și eu în vecia clipelor din anotimp.*

**

*

*S-a uscat demult cireșul, buna-i sus prin raiuri sfinte,
Prin grădinile vecine nu-s copii ca să mai fure,
Au rămas doar amintire timpurile din-nainte
Când aici avut-am raiul, plin de poame și de mure.*

MULTĂ-NȚELEPCIUNE

*-Nu pui tu băiete COPERIȘ la lume,
Îmi zicea bunicul, Dumnezeu mi-l știe,
-Că de-i face asta multe n-or HI bune
Și mai rău strâca-vei, cum o fost să hie.*

*Vorbe mari, deștepte, într-un colț de țară,
De ținut în minte dacă ai urechi,
Ei, ce-s coada lumii, multe-mi învățară
Din deșteptăciunea timpului străvechi.*

*Că-n rotirea vremii pusă-n anotimpuri
Tot născut-au vorbe bune de-ndreptare,
Și să se-nvechească în lungimi de timpuri
Le-au purtat ca zester, pentru neuitare.*